

EURÓPSKA
KOMISIA

V Bruseli 6. 6. 2013
COM(2013) 338 final

2013/0177 (NLE)

Návrh

ROZHODNUTIE RADY,

ktorým sa Rakúsko a Malta poverujú v záujme Európskej únie pristúpiť k Haagskemu dohovoru z 15. novembra 1965 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v cudzine v občianskych a obchodných veciach

DÔVODOVÁ SPRÁVA

1. KONTEXT NÁVRHU

1.1. Cieľ návrhu

V Haagskom dohovore z 15. novembra 1965 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v cudzine v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „Haagsky dohovor o doručovaní“) sú stanovené spôsoby odosielania, ktoré sa majú použiť pri odosielení súdnych a mimosúdnych písomností z jedného zmluvného štátu dohovoru na doručenie do druhého zmluvného štátu. Haagskym dohovorom o doručovaní sa zjednodušuje spôsob odosielania súdnych a mimosúdnych písomností. Hlavným spôsobom odosielania je, namiesto konzulárnej a diplomatickej cesty, odosielanie prostredníctvom ústredného orgánu, ktorý písomnosti doručuje alebo zabezpečuje ich doručenie. V dohovore sa tiež uvádza niekoľko alternatívnych spôsobov odosielania (napr. poštou). Cieľom dohovoru je tiež zaviesť systém, ktorý v najväčšej možnej miere zabezpečí skutočné oznámenie písomnosti, ktorá sa má adresátovi doručiť v dostatočnom časovom predstihu, aby sa mohol obhajovať. Dohovor navyše uľahčuje dokazovanie, že doručenie bolo v cudzine vykonané, a to prostredníctvom osvedčenia, ktoré má jednotnú formu.

Po prijatí vnútorných pravidiel o doručovaní písomností, ktoré sú stanovené v nariadení Rady (ES) č. 1348/2000 zrušenom nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 z 13. novembra 2007 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch (doručovanie písomností) a o zrušení nariadenia Rady (ES) č. 1348/2000¹, patrí Haagsky dohovor o doručovaní do výlučnej vonkajšej právomoci Európskej únie. Členské štáty preto nemôžu pristúpiť Haagsky dohovor o doručovaní bez toho, aby boli na to poverené.

Pred prijatím právnych predpisov EÚ bolo zmluvnými stranami Haagskeho dohovoru o doručovaní dvadsaťštyri členských štátov. Zvyšné členské štáty, ktoré musia byť na pristúpenie k dohovoru poverené, sú Rakúsko a Malta².

Komisia preto navrhuje, aby v záujme Európskej únie Rada poverila Rakúsko a Maltu na pristúpenie k Haagskemu dohovoru o doručovaní. Dohovor neobsahuje žiadnu doložku, ktorá by umožňovala pristúpenie samotnej EÚ.

1.2. Význam pristúpenia k Haagskemu dohovoru o doručovaní

Haagsky dohovor o doručovaní, ktorým sa zlepšuje odosielanie súdnych a mimosúdnych písomností v cudzine, má pre Európsku úniu a jej členské štáty osobitný význam, pretože uľahčuje súdnu spoluprácu v cezhraničných sporoch vo vzťahu k tretím krajinám, ktoré sú zmluvnými stranami dohovoru. Dohovor je ratifikovaný vo veľkej miere, v súčasnosti má už 67 zmluvných štátov.

¹ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 z 13. novembra 2007 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch (doručovanie písomností) a o zrušení nariadenia Rady (ES) č. 1348/2000 (Ú. v. EÚ L 324, 10.12.2007, s. 79).

² Malta už bez predchádzajúceho poverenia uložila listiny o pristúpení a Komisia prijala nevyhnutné opatrenia. Malta po pristúpení 1. augusta 2012 vyhlásila: „Malta vyhlasuje, že pristúpenie k dohovoru nadobudne platnosť až po ukončení postupov týkajúcich sa uvedeného pristúpenia v rámci Európskej únie, najmä po prijatí rozhodnutia Rady, ktorým sa Malta poveruje pristúpiť k tomuto dohovoru. Keď sa toto rozhodnutie prijme, Malta oznámi deponitárovi dátum, odkedy sa dohovor začne uplatňovať na Malte.“ (vyhlásenie uverejnené v anglickom jazyku na webovej stránke Haagskej konferencie medzinárodného práva súkromného http://www.hcch.net/index_en.php?act=status.comment&csid=1101&disp=eif).

Rakúsko a Malta vyjadrili záujem o prístupenie k Haagskemu dohovoru o doručovaní.

Ich prístupenie k dohovoru by zodpovedalo politickému záväzku prísť k listinám vypracovaným v rámci Haagskej konferencie medzinárodného práva súkromného, ktorý na seba EÚ prevzala, keď sa stala členom tejto konferencie v roku 2007, ak je to v záujme Únie.

EÚ okrem toho v rámci svojich vonkajších vzťahoch podporovala prístupenie tretích krajín k Haagskemu dohovoru o doručovaní, ktorý predstavuje účinný a spoľahlivý systém pre doručovanie súdnych a mimosúdnych písomností. Bolo by preto v súlade s týmto prístupom, aby boli všetky členské štáty EÚ zmluvnými stranami dohovoru.

2. VÝSLEDKY KONZULTÁCIÍ SO ZAJINTERESOVANÝMI STRANAMI A POSÚDENÍ VPLYVU

V rámci príslušnej pracovnej skupiny Rady, Rakúsko a Malta potvrdili záujem o prístupenie k Haagskemu dohovoru o doručovaní. Stála kancelária Haagskej konferencie medzinárodného práva súkromného oznámila záujem tretích krajín, ktoré sú zmluvnými stranami dohovoru, o rozšírenie pôsobnosti tohto dohovoru na všetky členské štáty EÚ.

3. PRÁVNE PRVKY NÁVRHU

3.1. Právomoc EÚ, pokiaľ ide o Haagsky dohovor o doručovaní

V súlade s článkom 3 ods. 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a judikatúry³ Súdneho dvora Európskej únie patrí doručovanie súdnych a mimosúdnych písomností do výlučnej vonkajšej právomoci Európskej únie, a to z dôvodu prijatia vnútorného právneho predpisu Únie vo forme nariadenia (ES) č. 1393/2007 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach. Členské štáty už preto nie sú oprávnené vstupovať s tretími krajinami do zmluvných záväzkov, ktoré by sa mohli dotknúť týchto pravidiel.

V článku 3 ods. 2 ZFEÚ sa konkrétne stanovuje, že Únia má výlučnú právomoc uzavrieť medzinárodnú dohodu, ak môžu byť uzavretím zmlúv dotknuté spoločné pravidlá alebo pozmenený rozsah ich pôsobností. Podľa tohto pravidla a v súlade s judikatúrou uzatváranie dohôd patrí do výlučnej právomoci EÚ, ak je možné preukázať, že predmet dohody patrí do rámca vnútorných spoločných pravidiel alebo do oblasti, ktorá je už vo veľkej miere pokrytá takýmito pravidlami, alebo sa prijali pravidlá v oblastiach, ktoré nepatria do spoločnej politiky, a najmä v tých oblastiach, v ktorých existujú harmonizačné opatrenia, bez ohľadu na to, či existuje rozpor medzi týmito spoločnými pravidlami a dohodou alebo neexistuje.

Nariadenie (ES) č. 1393/2007 sa uplatňuje na občianske a obchodné veci, ak je potrebné odoslať súdne a mimosúdne písomnosti z jedného členského štátu do druhého. Agentúry určené členskými štátmi sú zodpovedné za odosielanie a prijímanie písomností. Nariadenie zavádza systém, ktorý odráža ten, ktorý je stanovený v Haagskom dohovore o doručovaní, preto predmet Haagskeho dohovoru o doručovaní jednoznačne patrí do rámca vnútorných právnych predpisov EÚ. Haagsky dohovor o doručovaní preto patrí do výlučnej právomoci Európskej únie.

Navyše Únia už uzavretím medzinárodnej dohody s Dánskom vykonala svoju vonkajšiu právomoc v oblasti doručovania písomností o doručovaní písomností⁴.

³ Stanovisko Súdneho dvora č. 1/03 zo 7. februára 2006 k právomoci Spoločenstva uzavrieť nový Lugánsky dohovor o súdnej právomoci a o uznávaní a výkone rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach (Zb. 2006, s. I-01145).

⁴ Dohoda medzi Európskym spoločenstvom a Dánskym kráľovstvom o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ, L 299, 16.11.2005, s. 62).

3.2. Poverenie členských štátov

Keďže Haagsky dohovor o doručovaní neobsahuje žiadnu doložku o regionálnej hospodárskej organizácii, Európska únia sa nemôže stať jeho zmluvnou stranou. Únia preto musí svoju právomoc vykonať prostredníctvom členských štátov, a teda poveriť príslušné členské štáty, aby v záujme Únie pristúpili k Haagskemu dohovoru o doručovaní. Existuje niekoľko prípadov v oblasti civilnej justície, pričom posledným je rozhodnutie Rady 2008/431/ES, ktorým sa niektoré členské štáty poverujú v záujme Európskeho spoločenstva ratifikovať Haagsky dohovor o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone a spolupráci v oblasti rodičovských práv a povinností a opatrení na ochranu dieťaťa z roku 1996 alebo k nemu pristúpiť a ktorým sa niektoré členské štáty poverujú vydať vyhlásenie o uplatňovaní príslušných vnútorných noriem práva Spoločenstva⁵.

V Haagskom dohovore o doručovaní sa stanovuje, že zmluvné štáty môžu prijať vyhlásenia k niektorým jeho ustanoveniam, napríklad k článku 8 ods. 2, článku 10, článku 15 ods. 2, článku 16 ods. 3. Členské štáty EÚ, ktoré sú zmluvnými štátmi dohovoru, prijali rôzne vyhlásenia. Tento stav však nie je jednotný: napríklad niektoré členské štáty prijali vyhlásenie k článku 8 ods. 2, ktorým oprávňujú na doručovanie písomností iba tých diplomatických zástupcov a konzulárnych úradníkov, ktorí majú ich štátnu príslušnosť, zatiaľ čo niektoré iné namietali len proti spôsobom odosielania, ktoré sú stanovené v článku 10. Vyhlásenia podľa článku 16 ods. 3, ktorý upravuje žiadosti o nápravu, sa líšia, napríklad pokiaľ ide o lehotu na podanie žiadosti. Za týchto okolností nie je od príslušných členských štátov dôvodné žiadať, aby prípadné vyhlásenia zjednotili. Napokon by príslušné členské štáty mali pri pristúpení k dohovoru prijať všetky príslušné vyhlásenia, ktoré sú umožnené podľa jeho ustanovení a ktoré považujú za potrebné. Znenie týchto vyhlásení by však malo byť pripojené k rozhodnutiu Rady.

⁵ Ú. v. EÚ L 151, 11.6.2008, s. 36.

Návrh

ROZHODNUTIE RADY,

ktorým sa Rakúsko a Malta poverujú v záujme Európskej únie pristúpiť k Haagskemu dohovoru z 15. novembra 1965 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v cudzine v občianskych a obchodných veciach

RADA EURÓPSKEJ ÚNIE,

so zreteľom na Zmluvu o fungovaní Európskej únie, a najmä na jej článok 81 ods. 2 a 218 ods. 6 písm. a),

so zreteľom na návrh Európskej komisie,

so zreteľom na súhlas Európskeho parlamentu⁶,

keďže:

- (1) Haagskym dohovorom z 15. novembra 1965 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v cudzine v občianskych a obchodných veciach („ďalej len Haagsky dohovor o doručovaní“) sa zjednodušujú spôsoby odosielania súdnych a mimosúdnych písomností medzi zmluvnými štátmi. Uľahčuje sa tým súdna spolupráca v cezhraničných občianskych a obchodných sporoch. Haagsky dohovor o doručovaní bol v celosvetovom meradle vo veľkej miere ratifikovaný. EÚ v rámci svojej vonkajšej politiky v oblasti civilnej justície podporuje pristúpenie tretích krajín k Haagskemu dohovoru o doručovaní.
- (2) Európska únia má v súvislosti s Haagskym dohovorom o doručovaní výlučnú vonkajšiu právomoc, pokiaľ sú pravidlá stanovené v nariadení Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 z 13. novembra 2007 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch (doručovanie písomností) a o zrušení nariadenia Rady (ES) č. 1348/2000⁷ dotknuté ustanoveniami tohto dohovoru.
- (3) K Haagskemu dohovoru o doručovaní nemôžu pristúpiť regionálne organizácie. Európska únia preto nemôže pristúpiť k dohovoru.
- (4) Vzhľadom na to, že Haagsky dohovor o doručovaní je pre záujmy Európskej únie dôležitý, Rada by mala poveriť tie členské štáty, ktoré Haagsky dohovor o doručovaní pred prijatím opatrení Únie neuzavreli, aby v záujme Európskej únie a za podmienok stanovených v tomto rozhodnutí k dohovoru pristúpili. Členské štáty, ktorým je toto rozhodnutie určené, sú Rakúsko a Malta.
- (5) Na základe Haagskeho dohovoru o doručovaní môžu zmluvné štáty prijať vyhlásenia k niektorým jeho ustanoveniam. Rakúsko a Malta by preto mali pri pristúpení k dohovoru prijať všetky príslušné vyhlásenia, ktoré sú umožnené podľa jeho ustanovení a ktoré považujú za potrebné. Znenie týchto vyhlásení by však malo byť pripojené k rozhodnutiu Rady.

⁶ Ú. v. EÚ C , , s. .

⁷ Ú. v. EÚ L 324, 10.12.2007, s. 79.

- (6) Spojené kráľovstvo a Írsko sú viazané nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch (doručovanie písomností) a o zrušení nariadenia Rady (ES) č. 1348/2000⁸, a preto sa zúčastňujú na prijatí tohto rozhodnutia.
- (7) V súlade s článkami 1 a 2 Protokolu č. 22 o postavení Dánska, ktorý je pripojený k Zmluve o Európskej únii a k Zmluve o fungovaní Európskej únie, sa Dánsko nezúčastňuje na prijatí tohto rozhodnutia a nie je ním viazané ani nepodlieha jeho uplatňovaniu,

PRIJALA TOTO ROZHODNUTIE:

Článok 1

1. Bez toho, aby bola dotknutá právomoc Európskej únie, Rakúsko a Malta pristúpia v záujme Európskej únie k Haagskemu dohovoru z 15. novembra 1965 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v cudzine v občianskych a obchodných veciach.
2. Znenie Haagskeho dohovoru o doručovaní je k tomuto rozhodnutiu pripojené ako príloha I.

Článok 2

1. Rakúsko a Malta prijímú pri pristúpení k Haagskemu dohovoru o doručovaní všetky príslušné vyhlásenia, ktoré sú umožnené podľa ustanovenia tohto dohovoru.
2. Znenie dohody je pripojené k rozhodnutiu v prílohe II.

Článok 3

1. Príslušné členské štáty prijímú v primeranej lehote, a ak je to možné do 31. decembra 2014, potrebné kroky k uloženiu listín o pristúpení k Haagskemu dohovoru o doručovaní.
2. Príslušné členské štáty informujú do 1. júla 2014 Radu a Komisiu o predpokladanom dátume skončenia postupov, ktoré vedú k ich pristúpeniu.

Článok 4

Toto rozhodnutie nadobúda účinnosť dňom nasledujúcim po jeho uverejnení v *Úradnom vestníku Európskej únie*.

Článok 5

Pri pristúpení k Haagskemu dohovoru o doručovaní Rakúsko a Malta písomne informujú Stálu kanceláriu Haagskej konferencie medzinárodného práva súkromného, že k dohovoru pristúpili v súlade s týmto rozhodnutím.

⁸ Ú. v. EÚ L 324, 10.12.2007, s. 79.

Článok 6

Toto rozhodnutie je určené Rakúsku a Malte v súlade so zmluvami.

V Bruseli

*Za Radu
predseda*

PRÍLOHA I

DOHOVOR O DORUČOVANÍ SÚDNYCH A MIMO SÚDNYCH PÍ SOMNOSTÍ V CUDZINE V OBČIANSKYCH A OBCHODNÝCH VECIACH

(uzavretý 15. novembra 1965)

Signatárske štáty tohto dohovoru,

prajúc si vytvoriť vhodné spôsoby, ktoré zabezpečia, že sa súdne a mimosúdne písomnosti doručia adresátom v cudzine v dostatočnom časovom predstihu,

prajúc si na tento účel zdokonaľiť vzájomnú súdnu spoluprácu zjednodušením a zrýchlením postupu pri doručovaní,

sa rozhodli s týmto cieľom uzavrieť dohovor a dohodli sa na týchto ustanoveniach:

Článok 1

Tento dohovor sa uplatní na všetky občianske a obchodné veci v prípade, že sa má súdna alebo mimosúdna písomnosť odoslať na doručenie do cudziny.

Tento dohovor sa neuplatní, ak adresa osoby, ktorej sa má písomnosť doručiť, nie je známa.

ČASŤ I – SÚDNE PÍ SOMNOSTI

Článok 2

Každý zmluvný štát určí ústredný orgán, ktorý bude poverený prijímaním žiadostí o doručenie odoslaných z iných zmluvných štátov a ktorý ich bude vybavovať podľa ustanovení článkov 3 až 6.

Organizácia ústredného orgánu sa spravuje právnym poriadkom daného štátu.

Článok 3

Orgán alebo súdny úradník oprávnený podľa právneho poriadku štátu, v ktorom sa písomnosť vyhotovila, odošle ústrednému orgánu prijímajúceho štátu žiadosť podľa vzoru pripojeného k tomuto dohovoru, pričom sa žiadne ďalšie overenie alebo iné podobné formality nevyžadujú.

K žiadosti sa priloží súdna písomnosť, ktorá sa má doručiť, alebo jej kópia. Žiadosť a jej prílohy sa odosielajú dvojmo.

Článok 4

Ak sa ústredný orgán domnieva, že žiadosť nie je v súlade s ustanoveniami tohto dohovoru, bezodkladne o tom upovedomí žiadateľa a oznámi mu svoje námietky k žiadosti.

Článok 5

Ústredný orgán prijímajúceho štátu doručí písomnosť alebo zariadi jej doručenie príslušnou agentúrou:

a) buď spôsobom stanoveným v právnych predpisoch prijímajúceho štátu, ktoré upravujú doručovanie písomností vyhotovených v tomto štáte osobám, ktoré sa nachádzajú na jeho území, alebo

b) osobitným spôsobom požadovaným žiadateľom, pokiaľ nie je v rozpore s právnymi predpismi prijímajúceho štátu.

S výnimkou prípadu uvedeného v prvom odseku písm. b) sa písomnosť môže vždy doručiť tak, že sa odovzdá adresátovi písomnosti, ktorý je ochotný ju dobrovoľne prevziať.

Ak sa má písomnosť doručiť podľa prvého odseku, ústredný orgán môže požadovať, aby bola spísaná v úradnom jazyku alebo v jednom z úradných jazykov prijímajúceho štátu, alebo aby sa do tohto jazyka preložila.

Tá časť žiadosti, ktorá podľa vzoru pripojeného k tomuto dohovoru obsahuje základné údaje o doručovanej písomnosti, sa doručí s písomnosťou.

Článok 6

Ústredný orgán prijímajúceho štátu alebo iný orgán, ktorý tento štát určil na doručovanie, vyhotoví osvedčenie podľa vzoru pripojeného k tomuto dohovoru .

V osvedčení sa uvedie, že písomnosť bola doručená, ďalej sa uvedie spôsob, miesto a deň doručenia, ako aj osoba, ktorej sa písomnosť odovzdala. Ak písomnosť doručená nebola, uvedú sa v ňom dôvody, ktoré doručeniu zabránili.

Žiadateľ môže požadovať, aby osvedčenie, ktoré nevystavil ústredný alebo súdny orgán, jeden z týchto orgánov potvrdil.

Osvedčenie sa zasiela priamo žiadateľovi.

Článok 7

Všeobecné údaje, ktoré sa nachádzajú vo vzoroch pripojených k tomuto dohovoru, sa musia vždy vyhotoviť v písomnej forme vo francúzskom alebo anglickom jazyku. Okrem toho sa môžu vyhotoviť aj v písomnej forme v úradnom jazyku alebo v jednom z úradných jazykov štátu, v ktorom sa písomnosť vyhotovila.

Ostatné údaje sa vyplnia buď v jazyku prijímajúceho štátu, alebo vo francúzskom alebo anglickom jazyku.

Článok 8

Každý zmluvný štát môže doručenie súdnych písomností osobám, ktoré sa nachádzajú v cudzine, vykonať bez použitia donucovacích prostriedkov, priamo prostredníctvom svojich diplomatických zástupcov alebo konzulárnych úradníkov.

Každý štát môže vyhlásiť, že namieta proti takémuto spôsobu doručovania na svojom území, pokiaľ sa písomnosť nemá doručiť príslušníkovi štátu, v ktorom bola vyhotovená.

Článok 9

Každý zmluvný štát môže okrem toho odosielať písomnosti, ktoré sa majú doručiť tým orgánom druhého zmluvného štátu, ktoré tento štát na doručovanie určil, konzulárnou cestou.

Každý zmluvný štát môže, ak to výnimočné okolnosti vyžadujú, použiť na rovnaký účel diplomatickú cestu.

Článok 10

Ak štát, v ktorom sa má písomnosť doručiť, nevznesie námietky, tento dohovor nebráni:

- a) aby sa súdne písomnosti zasielali priamo osobám nachádzajúcim sa v cudzine poštou;
- b) aby súdni úradníci, úradné osoby alebo iné oprávnené osoby štátu, v ktorom sa písomnosť vyhotovila, doručili súdne písomnosti priamo prostredníctvom súdnych úradníkov, úradných osôb alebo iných oprávnených osôb štátu, v ktorom sa má písomnosť doručiť;
- c) aby osoba, ktorá má právny záujem na súdnom konaní, doručila súdne písomnosti priamo prostredníctvom súdnych úradníkov, úradných osôb alebo iných oprávnených osôb štátu, v ktorom sa má písomnosť doručiť.

Článok 11

Tento dohovor nebráni, aby sa dva alebo viaceré zmluvné štáty dohodli na iných spôsoboch odosielania súdnych písomností na účely ich doručenia, ako sú uvedené v predchádzajúcich článkoch, predovšetkým na priamom doručovaní medzi príslušnými orgánmi.

Článok 12

Doručením súdnych písomností odoslaných zo zmluvného štátu nemôže vzniknúť žiadna povinnosť zaplatiť alebo nahradiť poplatky alebo náklady za služby poskytnuté prijímajúcim štátom.

Žiadateľ zaplatí alebo nahradí náklady, ktoré vznikli:

- a) využitím súdneho úradníka alebo osoby oprávnenej podľa právnych predpisov štátu, v ktorom sa má písomnosť doručiť;
- b) použitím osobitného spôsobu doručenia.

Článok 13

Prijímajúci štát môže odmietnuť vybavenie žiadosti o doručenie, ktorá zodpovedá ustanoveniam tohto dohovoru, iba ak sa domnieva, že vybavením žiadosti by bola dotknutá jeho zvrchovanosť alebo bezpečnosť.

Prijímajúci štát nemôže odmietnuť vybavenie žiadosti, ak jediným dôvodom odmietnutia je výlučná právomoc, ktorú mu v príslušnej veci priznáva jeho právny poriadok, alebo ak podľa tohto právneho poriadku nemožno uplatniť nárok v konaní, ktorého sa žiadosť týka.

Ak ústredný orgán odmietne vybavenie žiadosti, bezodkladne o tom žiadateľa upovedomí a oznámi mu dôvody odmietnutia.

Článok 14

Ťažkosti, ktoré môžu vzniknúť v súvislosti s odosielaním súdnych písomností, ktoré sa majú doručiť, sa vyriešia diplomatickou cestou.

Článok 15

Ak sa podľa ustanovení tohto dohovoru malo na účely doručenia do cudziny odoslať predvolanie alebo iná písomnosť rovnakej povahy a odporca sa nedostavil, nemožno vydať rozhodnutie, pokiaľ sa nepreukáže, že:

- a) písomnosť sa doručila spôsobom predpísaným v právnych predpisoch prijímajúceho štátu, ktoré sa týkajú doručovania písomností vo vnútroštátnych konaniach osobám nachádzajúcim sa na jeho území, alebo
- b) písomnosť sa skutočne odovzdala odporcovi alebo sa doručila do jeho bydliska iným spôsobom stanoveným v tomto dohovore,

a že v každom z týchto prípadov sa doručenie alebo odovzdanie uskutočnilo v dostatočnom časovom predstihu, aby sa mohol odporca obhajovať.

Každý zmluvný štát môže vyhlásiť, že súd môže bez ohľadu na ustanovenie prvého odseku tohto článku vydať rozhodnutie, aj keď žiadne osvedčenie o doručení alebo odovzdaní nebolo doručené, ak sú splnené všetky tieto podmienky:

- a) písomnosť sa odoslala jedným zo spôsobov stanovených v tomto dohovore;
- b) uplynula lehota, ktorú sudca považuje v konkrétnom prípade za primeranú, ktorá však nesmie byť kratšia ako šesť mesiacov odo dňa odoslania písomnosti;

c) žiadne osvedčenie o doručení nebolo doručené napriek všetkému účelne vynaloženému úsiliu získať ho prostredníctvom príslušných orgánov prijímajúceho štátu.

Ustanovenie tohto článku nebráni, aby súd v nalievavom prípade nariadil akékoľvek predbežné alebo ochranné opatrenia.

Článok 16

Ak sa podľa ustanovení tohto dohovoru malo do cudziny zaslať predvolanie alebo iná písomnosť rovnakej povahy na účely ich doručenia a vydalo sa rozhodnutie v neprospech odporcu, ktorý sa nedostavil, súd má právo odpustiť dôsledky uplynutia odvolacej lehoty proti rozsudku, ak sú splnené tieto podmienky:

a) odporca sa bez svojho zavinenia nedozvedel o tejto písomnosti v dostatočnom časovom predstihu, aby sa mohol obhajovať, alebo sa nedozvedel o rozhodnutí včas, aby sa mohol proti nemu odvolať, a

b) odporca uviedol na svoju obhajobu skutočnosti, ktoré zjavne spochybňujú vecnú stránku návrhu.

Žiadosť o odpustenie dôsledkov uplynutia odvolacej lehoty sa môže podať iba v primeranej lehote od okamihu, keď sa odporca o rozhodnutí dozvedel.

Každý zmluvný štát môže vyhlásiť, že táto žiadosť nebude prípustná, ak bola podaná po uplynutí lehoty stanovenej vo vyhlásení, ktorá však nesmie byť kratšia ako jeden rok odo dňa vydania rozhodnutia.

Tento článok sa neuplatní na rozhodnutia o osobnom stave alebo právnej spôsobilosti osôb.

ČASŤ II – MIMOSÚDNE PÍSOMNOSTI

Článok 17

Mimosúdne písomnosti vyhotovené orgánmi a súdnymi úradníkmi zmluvného štátu môžu byť odoslané do druhého zmluvného štátu na účely ich doručenia spôsobom a za podmienok stanovených týmto dohovorom.

ČASŤ III – VŠEOBECNÉ USTANOVENIA

Článok 18

Každý zmluvný štát môže okrem ústredného orgánu určiť ešte ďalšie orgány, pričom stanoví rozsah ich pôsobnosti.

Žiadateľ však ostáva oprávnený obrátiť sa priamo na ústredný orgán.

Federálne štáty môžu určiť niekoľko ústredných orgánov.

Článok 19

Tento dohovor nebráni ustanoveniam právneho poriadku zmluvného štátu, podľa ktorých sa písomnosti odoslané z cudziny, ktoré sa majú doručiť na jeho území, môžu odoslať inými spôsobmi, ako sú stanovené v predchádzajúcich článkoch.

Článok 20

Tento dohovor nebráni, aby sa dva alebo viaceré zmluvné štáty dohodli, že nepoužijú:

a) článok 3 druhý odsek, pokiaľ ide o vyžadovanie dvoch vyhotovení písomností, ktoré sa odosielať;

b) článok 5 tretí odsek a článok 7, pokiaľ ide o používanie jazykov;

c) článok 5 štvrtý odsek;

d) článok 12 druhý odsek.

Článok 21

Každý zmluvný štát oznámi Ministerstvu zahraničných vecí Holandska buď pri uložení svojej ratifikačnej listiny alebo listiny o pristúpení, alebo neskôr:

- a) určenie orgánov podľa článkov 2 a 18;
- b) určenie orgánu príslušného na vyhotovenie osvedčenia podľa článku 6;
- c) určenie orgánu príslušného na prijímanie písomností odosielaných konzulárnou cestou podľa článku 9.

Každý zmluvný štát v prípade potreby tomuto ministerstvu rovnako oznámi:

- a) námietky proti používaniu spôsobov odosielania podľa článkov 8 a 10;
- b) vyhlásenia podľa článku 15 druhého odseku a článku 16 tretieho odseku;
- c) každú zmenu v určení orgánov, zmenu námietok a vyhlásení.

Článok 22

Ak sú zmluvné strany tohto dohovoru tiež zmluvnými stranami jedného alebo oboch dohovorov o civilnom konaní podpísaných v Haagu 17. júla 1905 a 1. marca 1954, tento dohovor nahrádza vo vzťahoch medzi uvedenými zmluvnými stranami článok 1 až článok 7 dohovorov o civilnom konaní.

Článok 23

Tento dohovor sa nedotkne uplatnenia článku 23 Dohovoru o civilnom konaní podpísaného v Haagu 17. júla 1905, ani článku 24 Dohovoru o civilnom konaní podpísaného v Haagu 1. marca 1954.

Tieto články sa však uplatnia len vtedy, ak sa používajú rovnaké spôsoby doručovania, aké sú stanovené v uvedených dohovoroch.

Článok 24

Dodatkové protokoly prijaté zmluvnými štátmi dohovorov z roku 1905 a 1954 sa považujú za rovnako uplatniteľné aj na tento dohovor, pokiaľ sa zmluvné štáty nedohodli inak.

Článok 25

Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článkov 22 a 24, sa tento dohovor nedotkne dohovorov, ktoré obsahujú ustanovenia o otázkach upravených týmto dohovorom a ktorých zmluvnými stranami sú alebo sa stanú zmluvné štáty tohto dohovoru.

Článok 26

Tento dohovor je otvorený na podpis štátmi zastúpenými na desiatom zasadnutí Haagskej konferencie o medzinárodnom súkromnom práve.

Dohovor bude ratifikovaný a ratifikačné listiny budú uložené na Ministerstve zahraničných vecí Holandska.

Článok 27

Tento dohovor nadobudne platnosť šesťdesiatym dňom po uložení tretej ratifikačnej listiny uvedenej v článku 26 druhom odseku.

Dohovor nadobudne platnosť pre každý signatársky štát, ktorý ho ratifikuje neskôr, šesťdesiatym dňom po uložení ratifikačnej listiny.

Článok 28

Každý štát, ktorý nie je na desiatom zasadnutí Haagskej konferencie o medzinárodnom súkromnom práve zastúpený, môže pristúpiť k tomuto dohovoru po nadobudnutí jeho platnosti podľa článku 27 prvého odseku. Listina o pristúpení bude uložená na Ministerstve zahraničných vecí Holandska.

Dohovor nadobudne pre tento štát platnosť, ak štát, ktorý ratifikoval dohovor pred týmto uložením listín, nevznesie námietku oznámenú Ministerstvu zahraničných vecí Holandska v lehote šiestich mesiacov odo dňa, keď mu uvedené ministerstvo toto pristúpenie oznámilo.

Ak nie je vznesená žiadna taká námietka, dohovor nadobudne pre pristupujúci štát platnosť prvým dňom mesiaca nasledujúceho po uplynutí poslednej z lehôt uvedených v predchádzajúcom odseku.

Článok 29

Každý štát môže pri podpise, ratifikácii alebo pristúpení vyhlásiť, že sa uplatnenie tohto dohovoru rozširuje aj na všetky územia alebo na jedno alebo niektoré z nich, za ktorých medzinárodné styky je zodpovedný. Toto vyhlásenie nadobudne účinnosť dňom nadobudnutia platnosti dohovoru pre príslušný štát.

Potom bude každé také rozšírenie oznámené Ministerstvu zahraničných vecí Holandska.

Dohovor nadobudne platnosť pre územia, ktorých sa také uplatňovanie týka, šesťdesiatym dňom po oznámení uvedenom v predchádzajúcom odseku.

Článok 30

Tento dohovor zostáva v platnosti päť rokov odo dňa nadobudnutia jeho platnosti podľa článku 27 prvého odseku, a to aj pre štáty, ktoré ho budú ratifikovať alebo k nemu pristúpiť neskôr.

Ak nebude dohovor vypovedaný, predlžuje sa jeho platnosť vždy na ďalších päť rokov.

Výpoveď treba oznámiť najneskôr šesť mesiacov pred uplynutím päťročného obdobia platnosti Ministerstvu zahraničných vecí Holandska.

Výpoveď sa môže obmedziť na určité územia, na ktoré sa dohovor vzťahuje.

Výpoveď bude účinná iba pre štát, ktorý ju oznámil. Pre všetky ostatné zmluvné štáty zostane dohovor v platnosti.

Článok 31

Ministerstvo zahraničných vecí Holandska oznámi štátom uvedeným v článku 26, ako aj štátom, ktoré pristúpia podľa článku 28:

- a) podpisy a ratifikácie podľa článku 26;
- b) deň nadobudnutia platnosti tohto dohovoru podľa článku 27 prvého odseku;
- c) pristúpenia podľa článku 28 a deň nadobudnutia ich platnosti;
- d) rozšírenia podľa článku 29 a deň nadobudnutia ich platnosti;
- e) určenie orgánov, námietky a vyhlásenia podľa článku 21;
- f) výpovede podľa článku 30 tretieho odseku.

Na dôkaz toho podpísaní, riadne na tento účel poverení, podpísali tento dohovor.

V Haagu 15. novembra 1965 v anglickom a francúzskom jazyku, pričom obe znenia majú rovnakú platnosť, v jednom vyhotovení, ktoré sa uloží v archívoch vlády Holandska a ktorého

overený odpis sa odovzdá diplomatickou cestou každému štátu zastúpenému na Haagskej konferencii medzinárodného práva súkromného v čase jej osemnásteho zasadnutia.

PRÍLOHA II

Vyhlasenia, ktoré prijímú členské štáty

Rakúsko vyhlasuje:

(...)

a

Malta vyhlasuje:

V súlade s článkom 8 dohovoru Maltská vláda vyhlasuje, že namieta proti doručovaniu písomností na svojom území priamo prostredníctvom diplomatických zástupcov a konzulárnych úradníkov iných zmluvných štátov, ako je to uvedené v článku 8 prvom odseku, pokiaľ sa táto písomnosť nedoručuje štátnemu príslušníkovi zmluvného štátu.

V súlade s článkom 10 Maltská vláda vyhlasuje, že namieta proti tomu, aby iné zmluvné štáty používali na jej území spôsoby odosielania a doručovania písomností uvedené v tomto článku.